

Levon

ไพลเยอร์ เกมชยะ เกิดใหม่ในฐานะ ตัวประกอบ

ระดับ
명문고

6

EX

급 조연의
리플레이

기월월 (Key Wall Wall) เขียน

알터 วาด

บุรินทร์ / มน แปล

บทที่ 163 เงื่อนงำอกเงย (4)

ถึงจะตอขยาก แต่ก็ควรพูดอะไรบ้างสิ

ความเจ็บกินเวลานานขึ้น ก่อนจะถูกทำลายลง
ด้วยเสียงกึ่งสะอื้นของบังยูนชอบ

“ทำไมไม่พูดอะไรเลยล่ะ! โธ่เว้ย...”

“เบ๊ชนมปัง...”

“อ่า ให้ตายสิ! ไปได้ยินคำนี้มาจากไหนเนี่ย!”

บรรยากาศอันแสนสำคัญและตึงเครียดถูกพังทลาย
ในชั่วพริบตา

ทักกอกชั้นอาจตั้งใจจะสร้างความเป็นกันเอง เลยเปลอ
เรียกบังยูนชอบด้วยฉายาที่ได้ยินมาจากพวกนักเรียน ทั้งที่จริง
ควรจะเรียกด้วยชื่อของเขาต่างหาก

ดูจากท่าทีแล้ว ทักกอนั่นคงไม่รู้ความหมายของคำว่า
'เบ๊ขนมบั้ง' แต่คงคิดไปเองว่า

'ฮ่า ๆ เต็ก ๆ ในโรงเรียนเรียกลูกศิษย์ชั่วคราวของฉัน
แบบนี้สินะ งั้นฉันก็จะเรียกบ้างแล้วกัน!

“ก็เห็นอยู่ว่ามีเด็กตั้งหลายคนต่อคิวอยากเป็นลูกศิษย์
ของคุณตา ทำไมไม่ไปหาคนอื่นล่ะ จะมายุ่งอะไรกับผมอีก!”

บั้งขุนชอบพูดทิ้งท้ายอย่างจนใจ ก่อนจะวิ่งพรวดออกมา
จากห้องพักอาจารย์กิตติมศักดิ์ทันที

เมื่อเห็นฉันพังกำแพงอยู่ใกล้ประตู เขาก็สะดุ้ง ก่อนจะ
สบถแล้ววิ่งออกจากอาคารเรียนปีหนึ่งไป

ทำยังงี้ดีล่ะ...

บั้งขุนชอบเป็นวัยรุ่นที่น่าสมเพชและอ่อนแอ แถมยังเป็น
สิงห์อมควันด้วย

เขามักจะทำเรื่องที่ไม่สมควรถูกตำหนิหรือถูกข่มขู่อยู่เสมอ
และถึงจะหงอไปพักหนึ่ง แต่เดี๋ยวก็กลับมาทำตัวร่าเริงอีก

ในแง่มุมของเกม เขาเป็นตัวละครที่ถูกสร้างมาเพื่อทำตัว
กร่างให้พระเอกซัดจนหมอบ เพื่อเน้นย้ำความเท่และความ
ยุติธรรมของพระเอก

แต่ถ้าบังขุนชอบแข็งแกร่งขึ้นมาได้ มันก็จะทำให้
โรงเรียน.ปหลายอีนกวงมีพลังมากขึ้นเหมือนกัน การบังคับให้
หมอนั้นอยู่ในความสัมพันธ์ฉันศิษย์อาจารย์กับทักกอซันก็ถือว่า
ไม่เลวนะ

ฉันสามารถบังคับเขาด้วย ‘แหนบแห่งคำสั่งสัญญา’
หรือไม่ก็อ้างเรื่องการยกเลิกสัญญาแล้วโยนโซ่ตรวนที่หนักกว่า
ลงไป ก่อนจะขायต่อให้ทักกอซันก็ยังได้

ถ้าฉันเสนออะไรออกไป บังขุนชอบก็คงตอบตกลงแน่ๆ
เพื่อรักษาหน้า

แต่แปลกที่ฉันไม่ยากทำแบบนั้น

มันไม่ใช่อะไรที่ควรยึดเยียดง่าย ๆ เหมือนตอนบังคับให้
เขาเรียน ‘หลักสูตรอีนกวง’ สักหน่อย แต่การได้เป็นลูกศิษย์
คนแรกของปรมาจารย์ทักกอซันก็มีความหมายพิเศษอยู่
เหมือนกัน

ฉันนึกถึงไปหน้ามีความสุขของเด็กๆ ในห้อง ขณะกำลังกินขนมปังที่บังยูนชอบตระเวนไปซื้อมาอย่างบ้าคลั่ง

พวกเพื่อนๆ ของฉันจึงปฏิบัติต่อเขาอย่างสุภาพ บางครั้งก็แบ่งขนมหรือนมให้เขา หรือไม่ก็ทักทายเมื่อเดินสวนกับเบ้ขนมปัง

คงต้องรอดูสถานการณ์ไปก่อน

เมื่อคิดได้แบบนั้น ฉันก็เคาะประตูห้องพักอาจารย์ กิตติมศักดิ์ที่เปิดแง้มอยู่

“สวัสดีครับ ครูทักกอกอชั่น”

“...รองหัวหน้าห้องศูนย์เองเหรอ เข้ามาสิ”

พอเข้าไปในห้อง ฉันก็เห็นกล่องวางเกื่อนกลางไปหมด

ทักกอกอชั่นกำลังเก็บชุดฝึกและโล่รางวัลยัดลงกล่อง แต่ฉันไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์เลยถามเขา

“ครูจะย้ายไปห้องพักครูห้องอื่นเหรอครับ”

“เปล่า...ในเมื่อไม่มีลูกศิษย์แล้ว ฉันก็ว่าจะถอยนะ”

“ครับ?”

“ฉันให้คำมั่นสัญญากับโฮโยดนไว้แล้วว่าจะไม่ตามตี้อเขา แล้วฉันก็เผลอทำให้เบ็ขนมปังคนนั้นเสียความรู้สึกอีก”

ทักกอซันพูดพลางมองข้าวของที่ยึดแน่นอยู่ในกล่อง ด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยริ้วรอยตามวัย

“เจ้าหัวทึบนั้นนะ ไม่มีทั้งพรสวรรค์ ไม่มีทั้งฝีมือ และไม่มี ความอดทน แถมนิสัยยังแย่สุดๆ ...”

ถ้อยคำตำหนิบังยูนชอบที่ตัวเขาเรียกว่าเบ็ขนมปัง พรั่งพรูออกมาไม่ขาดสาย

ไม่ผิดไปจากคำที่เขาเคยประกาศเอาไว้ว่า คนที่ตำหนิ ลูกศิษย์ของเขาได้ คือตัวเขาคนเดียวเท่านั้น

มิหนำซ้ำ เขายังพูดถูกทุกข้ออีกด้วย

“แม้ฉันจะตั้งใจสอนเจ้าเด็กไร้ค่านั้นเพียงเพราะอยากให้อโฮโยดนมาเป็นลูกศิษย์ แต่ยิ่งเวลาผ่านไป นอกจากจะไม่เกลียดเขาแล้ว ฉันกลับผูกพันและรู้สึกว่าการได้สอนใครสักคน ก็มีความสุขดีเหมือนกัน...”

ทักกอกชันหันไปมองประตูที่บังยุนชอบเพิ่งวิ่งหนีออกไป หากเขาอยากจะคว้าเด็กคนนั้นกลับมา ต่อให้เด็กคนนั้นจะขี่แอร์บอร์ดหนีไป ก็ไม่มีทางรอดพ้นเงื้อมมือเขาไปได้

แต่เพราะคิดว่าตัวเองเผลอทำร้ายจิตใจอีกฝ่ายไปแล้ว จึงปล่อยให้เขาหนีไป

“...อีกไม่นานก็จะปิดเทอมแล้ว โชคดีที่ไม่กระทบต่อตารางเรียนมากนัก ถ้าเป็นไปได้ ฉันฝากบอกสองคนนั้นด้วยว่า ฉันขอโทษ”

ดูเหมือนทักกอกชันจะรู้สึกผิดกับคำพูดของบังยุนชอบ จนคิดจะถอยจริงๆ

ฉันจึงส่ายหัวทันที

“อย่าไปเลยครับ”

“หือ?”

“จะทิ้งลูกศิษย์ไปไหนล่ะครับ”

ทักกอกชันทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อหูตัวเอง

“ก่อนปิดเทอมนี้ แมงฮโยดนต้องกลายเป็นลูกศิษย์
ของคุณแน่ๆ ช่วยรอก่อนเถอะครับ”

“ว่าไงนะ!”

ดวงตาของทักษกอชันเบิกกว้างด้วยความไม่อยากเชื่อ
แต่ฉันมั่นใจ

จากเส้นทางในเกม คำพูดที่เขาเคยทิ้งไว้ รวมถึงนิสัย
และพฤติกรรมที่ฉันเห็นมาตลอดในฐานะเพื่อนร่วมห้อง ทั้งหมด
ล้วนชี้ไปในทางเดียวกัน

“ผมไม่แน่ใจว่าบ๊องขอบจะเลือกยังไง...แต่ครูอาจจะ
ได้รับหมอนั้นเป็นลูกศิษย์ก็ได้ เอาเป็นว่าลองเชื่อผมดูสักครั้ง
นะครับ”

หลังจากฟังที่ฉันพูด ทักษกอชันก็ทำหน้าลังเล

แต่สุดท้ายเขาก็พยักหน้ารับเพราะตัดสินใจแล้วว่า
อย่างน้อยมันก็ไม่ได้เสียหายอะไรกับตัวเขาหรือลูกศิษย์
ในอนาคต

“ท่านจิตรกรพูดไว้ไม่มีผิดเลย เขาฉลาดเป็นกรดจริงๆ
แต่ว่า...”

ขณะเดินออกจากห้อง ฉันได้ยินคำว่า ‘พิรุณฯ’ อะไร
สักอย่างดังไล่หลังมา แต่ก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจ และเริ่มมองหา
บังยูนชอบ

ท่ามกลางทางเดินค่อนข้างเงียบเนื่องจากยังเข้าเกินกว่า
นักเรียนจะมาถึง แต่ฉันกลับไม่พบแม้แต่เงาของบังยูนชอบ

ถึงจะมีระบบ ‘เปิดแผนที่สะแวกใกล้เคียง’ จากเมนูพิเศษ
ก็จริง แต่ฟังก์ชันของมันทำได้แค่นิยามภูมิภาค หรือไม่ก็
จำแนกมิติตรศักรู

การดูแค่จุดบนแผนที่คงยากที่จะรู้ได้ทันทีว่าบังยูนชอบ
อยู่ที่ไหน แต่ก็ยังมีวิธีหาอยู่

[ท่านใช้แสงประทับ ‘วิถีแห่งเพลเยอร์’]

เมื่อเสียงระบับดังขึ้น การ์ดที่สร้างจากคลื่นพลังพิเศษ ก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าแล้วสลายไป

ตัวละครที่ฉันเลือกในคราวนี้ ก็คือ ซอนดงฮา กรรมการรักษาวิสัยชั้นปีสอง เจ้าของสกิลเนตรรู้แจ้ง

ถ้าได้ยืมแสงประทีปของเขามาใช้ การมองไปทั่วเขตอาคารเรียนปีหนึ่ง ก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร

[ท่านใช้แสงประทีปของตัวละคร ‘เนตรโอบกอดฟ้าดิน’]

ทันทีที่แสงประทีป ‘เนตรโอบกอดฟ้าดิน’ ทำงาน ก็เกิดความรู้สึกเหมือนสมองขยายกว้างออกไป

ถ้าให้เปรียบเทียบก็คงเหมือนกับการเปิดกล่องนับพันนับหมื่นตัวพร้อมกัน แล้วส่งข้อมูลทั้งหมดเข้ามาในสมองโดยตรงแทนที่จะใช้ดวงตา

เจอแล้ว

ฉันหยุดใช้แสงประทับทันทีแล้วมุ่งหน้าไปยังตำแหน่ง
ของบังยูนชอบ

สถานที่นั้นคือถนนรอยกรวดอันเปล่าเปลี่ยวในเขตอาคาร
เรียนปีหนึ่งที่ไม่ค่อยมีใครเดินผ่าน

เส้นทางนั้นเชื่อมไปยังโกดังเก็บเครื่องทำความสะอาด
อัตโนมัติ แคมพีนก็ขรุขระจนไม่มีนักเรียนคนไหนอยากมา

แต่ภาพของบังยูนชอบที่นั่งขดตัวอยู่ข้างผนังโกดัง
พลาจอตบุหรี ซ่างดูโดดเด่นเดี่ยวและน่าสงสารจับใจ

“เฮ้ย”

“แม่งเฮ้ย! แค็ก!”

เขาสะดุ้งจนตัวโยนและผลอกลิ้นควันบุหรีลงคอไป
จนสลักแทบขาดใจ ใบหน้าบุดเปี้ยวด้วยความเจ็บแสบเหมือน
โลกนี้มีแต่เรื่องให้กลุ้ม

ไอ้คนน่าสมเพชที่แม้แต่สูบบุหรี่ก็ยังสูบไม่หมดสักมวน
นั่งจ้องหน้าฉันอยู่สักพัก ก่อนจะเริ่มอัดบุหรี่ต่อโดยไม่พูดไม่จา

“ทั้งที่สูบไม่เก่ง ทำไมถึงได้ชอบสูบบุหรี่นัก”

“ระ เรื่องของฉัน แค็กแหวะ!”

บังยุนชอบสำลักควันอีกครั้ง เนื่องจากไม่ชำนาญ
การพูดไปสูบไป

“นี่ ครูทักกอซันกำลังรอนายอยู่นะ”

“...คุณตานั่นจะรอหรือไม่รอ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉัน”

“ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นยังไง แต่ถ้ามีโอกาสมาถึงก็ควรจะ
คว้าไว้ไม่ใช่หรือไง”

บังยุนชอบเงยบไปทันที

ยังเงเจ้าที่ม่นนั้นก็เป็นเพลเยอร์ที่มีค่าพอจะอยู่ในโรงเรียน
ม.ปลายอื่นกวางได้ เขาน่าจะเข้าใจดีว่าโอกาสที่จะได้เป็นลูกศิษย์
ของทักกอซันมีค่ามากแค่ไหน

“ใจเย็นๆ แล้วลองคิดดูใหม่ก็ได้ อย่ามาเสียใจทีหลังเลย ถ้าเปลี่ยนใจเมื่อไหร่ก็รีบไปหาครูชะ”

แต่ถ้าหากคำหนึ่งถึงความรักศักดิ์ศรีที่มีมากจนเกินพอดี ของบังขุนชอบแล้ว เขาอาจไม่ไปหาทักกอนัน แม้จะเปลี่ยนใจ ภายหลัง

และฉันไม่คิดจะลากเขาไป แต่ก็อยากให้เราารู้ไว้ว่าถ้าเขา เป็นฝ่ายเคาะประตูเอง ประตูก็พร้อมจะเปิดเสมอ

หลังจากฉันพูดจบ เขาก็ยังคงเงิบบออยู่ พลังจ้องมอง ปลายมวนบุหรีที่ค่อยๆ ไหม้

เขาไม่ได้มีท่าทีจะสูบต่อด้วยซ้ำ แค่หนีบไว้ระหว่างนิ้ว เท่านั้น

เมื่อดูจนมั่นใจว่าบังขุนชอบคงไม่สูบบุหรีต่อ ฉันจึงกล่าว ทิ้งท้าย

“วิ่งไปซื้อขนมปังมาส่งก่อนคาบโฮมรूमเข้าจะเริ่ม เอาเป็นขนมปังเย็นเซตหน้าร้อนสิบสองชิ้นจากร้านมิตรงที่อยู่ ฝั่งประตูตะวันตก แล้วก็เอาขนมปังเดนิชเย็นมาด้วย”

“ไอ้เวร...”

“ได้ยินว่าจังหวัดคังวอนมีขนมปังกับคอร์นเบรดอร่อย...”

“อ่า ให้ตายสิ!”

พอฉันเอ่ยคำว่า ‘จังหวัดคังวอน’ เขาก็หยุดสบถ แล้วรีบวิ่งหน้าตาตื่นไปทางประตูตะวันตกทันที

ภาพของเด็กๆ ที่กำลังมีความสุขหลังจากได้กินขนมปังเย็นๆ ในช่วงเช้าอันร้อนระอุในจินตนาการพลอยทำให้ฉันรู้สึกมีความสุขอย่างบอกไม่ถูกไปด้วย

เมื่อบังขุนชอบหายลับไปจากสายตาแล้ว

“อียชิน”

จู่ๆ ก็มีใครบางคนพุดขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“ฉันสัมผัสได้ถึงพลังของดวงฮาจากเขตอาคารเรียนปีหนึ่งสงสัยว่านายอาจใช้พลังนั้น เลยตามมาดูหน่อย”

ต้นเสียงคือยองแจกอนที่กำลังลอยตัวอยู่กลางอากาศ

ดูเหมือนเขาจะพรางกายด้วยศาสตร์แห่งมิติแล้วบินตามมาด้วยสกลิบิน

ฉันหละหลวมในการระวังรอบตัวเกินไป เพราะคิดว่าในโรงเรียนคงไม่เกิดเรื่องอะไร เลยถูกเล่นงานเข้าเต็มๆ จนแอบเจ็บใจเล็กน้อยที่ไม่ทันสังเกตเห็นเขา

“ถ้าดูเสร็จแล้วก็กลับเข้าห้องไปเถอะครับ”

“ฮ่าๆ! ยังพอมีเวลาเหลือก่อนเข้าโฮมรูมนี่นา?”

ยงเจกอนหยุดใช้สกลิบินแล้วร่อนลงตรงหน้าฉันทันที ในจังหวะที่เขาทิ้งตัวลงมานั้น เส้นผมยาวสลวยที่มัดไว้หลวมๆ พลันเหยียดสยายเป็นเส้นตรงตามทิศทางที่เขาร่อนลงมา

ในสมัยที่ยงเจกอนทำพันธสัญญาครูครั้งแรก ยุคนั้นการไว้ผมยาวยังไม่เป็นที่ยอมรับมากนัก เรือนผมยาวสลวยสีหยกของเขาเลยถูกมองว่าเป็นปัญหา

สุดท้ายเงื่อนไขในการเข้าทำงานที่โรงเรียนม.ป.ลายอื่นกว้างคือ ต้องเลือกว่าจะยอมผมให้เป็นสีดำหรือไม่ก็ตัดสั้น เขาจึงเลือกที่จะยอมสีผม

ถ้าเป็นฉัน คงเลือกตัดสั้นไปแล้ว

ถึงจะรัดเอาไว้ แต่ผมของยงเจกอนก็ยิ่งยาวเลยช่วงเอว
ลงมาจนดูยาวเกินไปจริงๆ

“ไม่ร้อนหรือครับ?”

“พอชินแล้วก็ไม่มีปัญหา ว่าแต่นายมีอะไรอยากถาม
อีกไหม เพราะฉันเองก็มีเรื่องจะถามเหมือนกัน”

ยงเจกอนหันมาจับจ้อง ฉันจึงพยักหน้าเป็นเชิงให้เขา
พูดต่อ

“ดูเหมือนนายจะตระหนักได้ถึง ‘ศัตรู’ ของเผ่าเสือที่นาย
ต้องเผชิญเลยนะ”

“...ครับ”

“ถ้าฉันเป็นคนไปเจอศัตรูนั้นด้วยตัวเองล่ะ นายคิดว่าฉัน
จะชนะไหม”

คำถามที่โพล่งขึ้นมาอย่างกะทันหันทำให้ฉันอึ้งไป
เล็กน้อย แต่คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว

แค่พลังของยงเจกอนคนเดียวไม่มีทางชนะได้หรอก

ต่อให้หลุดพ้นจากพันธนาการของพันธสัญญา ก็ยังแทบไม่มีโอกาสเลยเช่นกัน

เมื่อเห็นฉันไม่ตอบ ยงเจกอนจึงถามต่อ

“แล้วถ้าเป็นพลังของเผ่ามังกรทั้งเผ่ารวมกันล่ะ?”

คำถามต่อมาก็ไม่ต่างกัน ฉันจึงไม่จำเป็นต้องคิดให้มาก

ถึงจะเป็นพลังของเผ่ามังกรรวมกันทั้งเผ่า ก็ยังไม่พอเลย

ภายในเกม หลังจากยอมจูนยอลเสียชีวิตไปในขณะที่เรียนอยู่ปีสาม ทีมสิงห์แดงกับเผ่ามังกรก็เริ่มอาละวาด

การต่อสู้อันดุเดือดจึงปะทุขึ้น และดำเนินต่อไปจนกระทั่งนางทรงแห่งราชันเทพมังกรหักหลังพวกเขา ยอมบ้งยอล ผู้สูญเสียพรคุ้มครองของราชันเทพมังกรก็ถูกเพลิงสีชาดของตัวเองแผดเผาจนสิ้นลม ส่วนมังกรครามก็เข้าสู่ห้วงนิทรา

หากราชนันทเพม้งกรคยสนับสนุนม้งกรครามจนถึงที่สุด
ผลลัพธ์อาจต่างออกไป แต่ราชนันทเพม้งกรกลับเลือกข้าง
นางทรง

แม้สมาชิคที่เหลือของทีมสิงห์แดงและเผ่าม้งกร
จะพยายามทำสงครามแบบกองโจร แต่สุดท้ายก็ไม้อาจ
พลิกชะตาได้

ไม่ใช่แค่จัดการจอมบงการไม่ได้ แต่ย้งล้างแค้นให้
ยอมจนยอมลไม่สำเร็จเลยด้วยซ้ำ

ถ้าอิงตามเนื้อเรื่องในเกม หลังจากเหตุการณ์
'แฟนเกมเดนตายแห่เลิกเล่น' ตอนนั้นจุชูฮยอกกำลังเรียนอยู่
ชั้นปีสอง ซึ่งตรงกับช่วงที่ยอมจนยอมลกลับมาจากต่างประเทศ
พอดีและเริ่มปรากฏตัวในโรงเรียนม.ปลายอื่นกวางบ่อยขึ้น

การปรากฏตัวของยอมจนยอมลในครั้งนั้นมาพร้อม
โฆษณาเปิดตัว PV และภาพวาดกึ่งเคลื่อนไหวสุดตระการตา
จึงดึงดูดผู้เล่นหน้าใหม่เข้ามาได้เป็นจำนวนมาก

หลังจากยอมจนยอมลเสียชีวิต จิตใจของผู้เล่นจำนวนมาก
ก็พังทลาย แม้หลายคนเลิกเล่นเกมไปเลย แต่ก็ยังมีบางส่วน

ที่ยืนหยัดต่อไปพร้อมตะโกนว่า ‘จะรอดดูการแก้แค้นให้มังกรแดง!’
หรือ ‘ธรรมะย่อมชนะอธรรม!’

ทว่าสุดท้ายพวกเขาก็ต้องทิ้งเกมไปพร้อมกับคำสบถคำ
และเขียนประกาศเลิกล่นยาวเป็นสิบ ๆ หน้า หลังจากพบกับ
ฉากจบอันโหดร้าย

หลังจากเหตุการณ์นั้น แอปพลิเคชันเกมเพลย์มาโก
ที่มีคะแนนเฉลี่ยหนึ่งดาวกว่า ๆ มาตลอด ก็ลดเหลือไม่ถึง
หนึ่งดาวเป็นครั้งแรก

คะแนนรีวิวที่ถูกล่อว่าไม่ใช่ดาวแต่เป็นดาวเคราะห์น้อย
หลังจากคะแนนเฉลี่ยของเพลย์มาโกบางเฉียบยิ่งกว่า
ไส้ดินสอกด

“คงไม่ได้สินะ”

“...ทำไมจู่ๆ ถึงถามล่ะครับ”

“ไม่ใช่อะไรหรอก แค่มีบางอย่างคาใจนะ”

ยงเจกอน ผู้เตาคำตอบได้เองแม้ฉันจะปิดปากเงียบ
ก็เอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

“อียชิน นายชอบใส่หน้ากากอีกกาอยู่บ่อยๆ มีความหมายอะไรพิเศษหรือเปล่า”

“ทำไมเหรอครับ”

“ราชันอสูรอีกานะสิ เจ้าคนที่รสนิยมแตกต่างจากฉันสุดขั้วนั้น พักหลังมานี้ฉันเริ่มพบเห็นตัวตนของเขาบ่อยขึ้นแล้ว”

“...คุณทราบที่อยู่ของราชันอสูรนั้นไหมครับ”

“ไม่รู้สิ แต่เท่าที่ดู หน้ากากที่นายใช้ต้องมีความเกี่ยวข้องกับเจ้ามันแน่ๆ”

เขาอ่านความคิดฉันได้อีกครั้ง

ใบหน้าของยงเจกอนที่เคยเคร่งขรึมจริงจังเมื่อครู่พลันหายไป เขากล่าวต่อด้วยน้ำเสียงเย้าแหย่

“ถึงฉันไม่รู้ตำแหน่งของราชันอสูร แต่ฉันรู้ว่ามนุษย์ที่ได้รับพรคุ้มครองจากเขาอยู่ที่ไหนและกำลังทำอะไรอยู่ ถ้านายอยากรู้ ฉันจะบอกก็ได้ แต่แลกกับการตอบคำถามของฉันอย่างซื่อตรงนะ”

ราชันอสูรอีกา ซีเดเลนเทียม ราชันอสูรแห่งการเพิกเฉย
และความเงียบ

มนุษย์ผู้ได้รับพรคุ้มครองจากเขา

ฉันเองก็อยากรู้ แต่เมื่อนึกถึงสถานการณ์ตอนนี้กับ
เนื้อเรื่องในเกมแล้ว ฉันก็ตัดสินใจได้ทันที

“ตอนนี้ยังไม่อยากรู้ครับ ไว้ค่อยถามตอนที่ผมอยากรู้
แทนได้ไหมครับ”

ยงเจกอนทำหน้าที่แข็ง แต่ก็ไม่ได้คาดคั้นอะไรต่อ และ
ยอมถอยไปอย่างง่ายดาย

สีหน้าของเขาก็ไม่ได้แสดงถึงความไม่พอใจเลย สมกับ
เป็นเพลเยอร์ที่ฉันเลือกเป็นตัวละครหลัก แตกต่างจากฮวังจีโฮ
ที่ทำตัวเจ้าคิดเจ้าแค้นอยู่เสมอ

หลังจากคุยกับยงเจกอนเสร็จ ฉันก็กลับเข้าห้องเรียน

เพราะคุณานไปหน่อย ตอนนี้ทุกคนเลยมากันครบ
หมดแล้ว แต่บรรยากาศในห้องวันนี้กลับแปลกไป

“ทำอะไรกันอยู่นะ”

ที่หลังห้องมีกระจกแขวนอยู่หนึ่งบาน

ควอนเรนากำลังยื่นถือกรรไกรซอยอยู่หน้ากระจก
บานนั้น และมีชงแดซอกที่กำลังทำหน้าที่ชบช้อนนั่งอยู่ข้างหน้า

และ...

หมอนั้นอีกแล้วเธอ...

ฮวังจีโฮก็นั่งอยู่ตรงนั้นด้วย

บทที่ 164 เงื่อนงำอกเงย (5)

“เอ่อ...วันนี้แดซอกมาโรงเรียนด้วยทรงผมแบบว่า...”

“ใจจริง ฉันแค่จะพูดว่า ‘ทรงผมดูแปลกๆ ไปหน่อย’ แล้วปล่อยผ่านไป แต่พอรู้ว่าเขาคิดจะถ่ายรูปติดบัตรด้วยผมทรงนี้ ฉันก็เลยอยากจะช่วยนะ!”

มินก็อรินกับควอนเรนาพากันขึ้นไปที่ผมหน้าม้าของซงแดซอกที่เป็นแนวผมเรียบเสมอกันราวกับถูกตัดด้วยกรรไกรสำนักงานแบบลวกๆ เพื่อประกอบคำอธิบาย

ซงแดซอกในตอนนี่ จึงดูเหมือนดาราในรายการวาไรตี้ที่ถูกลงโทษให้ไว้ทรงผมประหลาดๆ

แต่กระนั้นก็ยังมีความที่โดดเด่นยิ่งกว่าทรงผมอันน่าตกตะลึงนั้น

มองเห็นตาแล้ว...!

เนื่องจากเจ้าของใบหน้าอวบอ้วนอย่างซงแดซอกกำลัง
ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องนั่งนิ่ง ๆ ทุกคนจึงมองเห็นดวงตา
ของเขาได้อย่างชัดเจน

“ตัดหน้าม้ามันก็ไม่แย่นักหรอก...แต่นายควรไปทำที่ร้าน
สิ!”

“แค่จะตัดหน้าม้า ทำไมต้องถ่อไปถึงร้านด้วย”

“ก็เพราะที่ร้านตัดหน้าม้าสวยกว่านี่นะสิ!”

“ใช่ ปกติแล้ว ถ้าตัดแค่หน้าม้าจะคิดราคาถูกกว่าตัดผม
ทั้งหัว”

มีราคาแบบนั้นด้วยหรือ

บรรดานักเรียนชายต่างพากันทำหน้ามึนงง ส่วน
นักเรียนหญิงที่ดูเหมือนจะเข้าใจตรงกัน ก็พร้อมใจกันผงกศีรษะ
รับอย่างหนักแน่น

“ว่าแต่ เธอไปเอากรรไกรชอยมาจากไหน”

“พกติดตัวไว้เผื่อกรณีฉุกเฉินนะสิ! ผมข้างหน้าของฉันยาวเร็วมาก เผลอแป็บเดียวก็ทิ่มตาแล้ว ฉันก็เลยเก็บกรรไกรไว้ในล็อกเกอร์ เผื่อวันไหนไม่สะดวกไปร้านทำผมตอนเช้า”

พูดจบ ควอนเรนาก็ยกหัวโละลูมิเนียนมปลายแหลมกับกรรไกรซอยขึ้นมาอวด

ก่อนหน้านี้อีกก็เคยช่วยจัดทรงผมให้แมงฮโยดนกับฉัน ดูเหมือนเธอจะมีเซนส์ด้านทรงผม อีกทั้งยังชื่นชอบการดูแลทรงผมให้คนอื่น ๆ ด้วย

“ข้างเถอะ รีบตัดสักทีสิ โห้มรุมเช้าจะเริ่มแล้ว”

“อือ!”

เมื่อซงแดซอกเริ่มบ่น ควอนเรนาก็อมยิ้มพลงหยิบผ้าคลุมมาพันรอบคอเขาทันที

การได้เห็นดวงตาเขาวาน่าแปลกใจแล้ว แต่ที่น่าแปลกใจยิ่งกว่า คือการที่ซงแดซอกยอมทำตามคำพูดของคนอื่น นอกจากมินก็อริน

บอกว่าจะถ่ายรูปติดบัตรสินะ? คงถ่ายไว้สำหรับ
สมัครฝึกงานกับทางสมาคมฯ

นอกเหนือจากคะแนนสอบอันดีเลิศตลอดการเรียน
ในโรงเรียนมัธยมปลายอื่นกว้างแล้ว ชงแดชชอกก็ไม่เคยออกไป
ก่อเรื่องที่ไหนแม้แต่ครั้งเดียว ประวัติของเขาจึงขาวสะอาดมาก
ไม่ว่าจะมองมุมใด เขาก็ผ่านข้อกำหนดด้านความปลอดภัย
ของสมาคมเพลเยอร์ได้สบาย

ถ้าไม่เกิดอภินิหารเหนือความคาดหมาย ไม่ว่าจะยังไง
ชงแดชชอกก็ต้องได้เข้าฝึกงานแน่นอน

นอกจากนี้ ชงแดชชอกยังเข้าใจดาวเทียมของสมาคม
เป็นอย่างดี เขารู้จักแง่มุมอื่นๆ ของสมาคมค่อนข้างละเอียด
คงตอบคำถามสำคัญๆ ได้ทั้งหมด และนี่แค่เฉพาะส่วนที่เราเห็น
จากบทสนทนาในเกมกับมินกีอรินเท่านั้นนะ

แม้เด็กฝึกงานจะไม่ถูกมอบหมายให้ทำงานที่ยิ่งใหญ่
อะไรมากเท่าไร แต่สำหรับคนคลั่งดาวเทียมอย่างเขาแล้ว มันคง
เป็นประสบการณ์ที่ล้ำค่าหาได้

“เงยหน้าขึ้นหน่อย พอ! ห้ามขยับจากตรงนี้นะ!”

“แค่ตัดให้มันพอดูได้ก็พอ...”

“ไม่ได้!”

“สุดยอด เรนาอย่างเงี้ยอะ! ซอยออกมาดูดีมากเลย”

ขณะยืนดูซงแดซอกที่ทำอะไรไม่ได้นอกจากยอมจำนน
ความรู้สึกไม่ชอบมาพากลในตอนแรกก็ย้อนกลับมาเตือนสติฉัน

“แล้วนายมานั่งทำอะไรตรงนี้”

ฉันถามฮวังจีโฮที่ยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้เหมือนคนกำลัง
ต่อคิวตัดผม

“ฉันแผลอพุดบางอย่างออกไป ก็เลยถูกจับมานั่งนะ”

“นายพุดอะไร”

“ผมข้างหนึ่งชอบที่มตา คิดไว้ว่าจะตัดนานแล้ว พอเธอ
ได้ยินเข้า ก็เลยอาสาที่จะช่วย”

ทำไมหมอนี้ถึงชอบสร้างงานให้เพื่อนโดยไม่จำเป็นนะ

ถึงจะคิดแบบนั้น แต่ในเมื่อเพื่อน ๆ ของฉันมีความสุข ก็จะช่วยทำให้เรื่องพรรคนั้นเป็นเรื่องดีละกัน

“นายปรับความยาวเส้นผมตัวเองไม่ได้หรือไง”

“ร่างกายพวกของเราก็เหมือนมนุษย์นั่นแหละ ถ้าปล่อยเอาไว้ผมก็จะยาว ความจริงก็มีวิธีทำให้ผมยาวขึ้น ด้วยการใช้คลื่นพลังพิเศษกระตุ้นการแบ่งเซลล์อยู่หรอก แต่มันยุ่งยากนะ”

ระหว่างที่ฉันกำลังฟังคำอธิบายของฮวังจีโฮ ผมหน้าม้าของซงแดชอกก็ถูกซอยแต่งจนเสร็จ และทรงผมใหม่ของเขา ก็เรียกความประทับใจจากทุกคนได้เป็นอย่างดี

“ดีขึ้นเยอะเลย”

“ก่อนหน้านี้ไม่เคยสังเกตเพราะเขาหัวกระเซิง แต่ดูๆ ไป แดชอกก็...”

“เหมือนพวกดาราสมัยฟิล์มขาวดำเลย!”

“ถ่ายรูปติดบัตรเสร็จแล้วขอดูบ้างนะ!”

ซงแดซอกผู้มีใบหน้าละม้ายคล้ายซงมันซอก ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นหน้าเป็นตาของวงการเพลเยอร์

ใบหน้าของเขาจึงดูหล่อเหลาตามแบบฉบับคนโบราณที่มีลักษณะคมเข้ม

“เข้ากันมากเลย...ขอบคุณนะ!”

“...ขอบคุณ”

มินก็อรินที่ได้เห็นซงแดซอกกลับมาเป็นผู้เป็นคนอีกครั้งก็แสดงท่าทีตื่นตะลึงยินดีออกมาอย่างชัดเจน จนซงแดซอกที่เห็นมินก็อรินรำเริงขึ้นพลอยมีความสุขตามไปด้วย ก่อนจะยอมหันไปขอบคุณควอนเรนาด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน

ในขณะที่เพื่อนสมัยเด็กทั้งสองช่วยกันปิดผมออกจากผ้าคลุม ควอนเรนาก็เดินมาทางฉัน

“ต่อไปเป็นคิวของจีโฮ!”

“ฮ่าๆๆ! ผากด้วยนะ”

ฮวังจีโฮที่แอบสังเกตฝีมือของควอนเรนามาพักหนึ่งแล้ว
ก็หันหน้าไปทางกระจกพร้อมกับเสียงหัวเราะ

เนื่องจากปกติแล้ว ฮวังจีโฮมักหิวแสบกัสด่วน 6:4
โดยปล่อยให้ผมด้านหน้าลงมาอย่างเป็นธรรมชาติเสมอ

ผมฝั่งที่ยาวกว่าจึงแทงตาเขาเล็กน้อย ตามคำที่เขาบ่น
ให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง

“อืม...”

ควอนเรนาก็พิมพ์ขบขันบรจงหิวผมด้านหน้าให้ฮวังจีโฮ

“หน้าผากจีโฮเรียบเนียนมาก คิ้วก็คมเข้มสะอาดสะอ้าน
ถ้าหิวเสียไปด้านหลังจะดูหล่อกว่าเยอะเลย”

เธอพูดขณะใช้หิวเสียผมให้ฮวังจีโฮและมองอยู่สักพัก
ก่อนจะทำหน้าตกใจ

“จีโฮ...ญาติของนายมาที่หอพักค์ส์สำแดงในวันจัด
คอนเสิร์ตของรุ่นพี่ควอนเจอินด้วยใช่ไหม ฉันจำได้ว่าเห็น
คนที่หน้าคล้ายๆ นายด้วย”

ควอนเรนาคงหมายถึงสื่อเหลืองในร่างชายหนุ่ม
วัยสามสิบต้นๆ ที่เสยผมไปด้านหลังในวันนั้น และด้วยสายตา
อันเฉียบแหลมของเธอ เธอจึงจดจำเอกลักษณ์นั้นได้

แต่นั้นก็ไม่ได้ทำให้ฮวังจีโฮตื่นตระหนก เพราะเขายังคง
ตอบด้วยแววตาขี้เล่นโดยไม่เสียวอาการแม้แต่น้อย

“วันนั้นไม่มีญาติคนไหนของฉันมาโรงเรียนนะ”

“...งั้นเหรอ”

ฮวังจีโฮไม่ได้โกหก

เพราะร่างแยกไม่ใช่ญาติ แต่เป็นตัวเขาเองต่างหาก

“ถ้าวันไหนรู้สึกอยากทำ ฉันจะลองเสยผมสักครั้งหัวดูนะ
แต่จะไม่เสยทั้งหัวเด็ดขาด”

“ตกลง! ถ้างั้น ฉันขอซอยฝั่งที่ยาวออกให้นิดหน่อยนะ”

“รบกวนด้วย”

การที่ร่างแยกแต่ละร่างต้องทำผมต่างกัน ก็เพื่อสร้าง
ภาพจำให้แตกต่างหรือเปล่านั้น

แต่ถ้าเจอคนตาดีแบบควอนเรนาบ่อยๆ คงใช้ชีวิต
ลำบากแย่

เมื่อฮวังจีโฮทำผมเสร็จ ชงแดชอกกับมินกีอรินก็กลับมา
จากข้างนอกพอดี หัวข้อการสนทนาจึงเปลี่ยนไป

“ใกล้จะปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว พวกนายมีแผนยังไงกันบ้าง”

“ฉันอยากไปเที่ยวกับทุกคน!”

“ทะเลไหม ไหนๆ ก็ฤดูร้อนทั้งที”

สีหน้าคิมยูริหมองลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อได้ยินคำถาม
ของเพื่อนๆ

“ยังไม่ได้อ่านประกาศของสถานักเรียนกันหรือ อีกเดี๋ยว
ก็ต้องไปทะเลอยู่แล้วนะ”

“หือ?”

“เพิ่งประกาศเมื่อเช้านี้เลย”

ชงแดชอกฉายโฮโลแกรม

— ประกาศสำคัญเกี่ยวกับค่ายเยาวชนของนักเรียนปีหนึ่ง

—

พวกเด็ก ๆ ต่างพากันตื่นตื่นดีใจไปตาม ๆ กัน เมื่อได้อ่าน
ประกาศ

“เจ๋ง! ฉันอยากไป!”

“ฉันก็อยากไป”

“ฉันจะไปแน่นอน!”

แต่ก็มีบางคนที่ทำหน้าห่อเหี่ยวหลังจากอ่านจบ

“ต้องมีคนเยอะแน่เลย ฉันคงไปไม่ได้หรอก...”

“ที่สถานรับเลี้ยงเด็กมีอาสาสมัครกำลังจะลาออก
ทำให้คนไม่พอดูแล ฉันรีบปากไว้แล้วว่าจะไปช่วยช่วงปิดเทอม
คงไปด้วยไม่ได้แล้วล่ะ”

มินก็อรินกับฮันอีพูดด้วยความเสียดาย

ทางด้านซงแตซอกที่ได้ยืนยันว่ามินก็อรินไม่ไป ก็เตรียมจะบอกว่า ‘ฉันไปไม่ได้’ เช่นกัน แต่ก็ถูกมินก็อรินชิงพูดตัดหน้าซะก่อน

“ในเมื่อฉันไปไม่ได้ แดซอกก็ต้องไปแทนเพื่อกลับมาเล่าสิ่งต่างๆ ให้ฉันฟังแล้วถ่ายรูปรมาเยอะๆ ด้วยนะ เข้าใจไหม”

“...เอ่อ”

ซงแตซอกที่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ค่อยเป็นมิตรกับเพื่อนในห้องเท่าไร พยายามรับอย่างว่าง่ายทันทีหลังจากได้ยินคำขอร้องของมินก็อริน

“น่าเสียดายจัง อยากให้ทั้งสองคนไปด้วยกันแท้ๆ ยურიไปได้ใช่ไหม”

บทสนทนาเบนไปหาคิมยूरีที่ปิดปากเงียบมาตลอดตั้งแต่เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เอ่อ ฉัน...”

“ต้องไปอยู่แล้ว”

ฉันจึงตอบแทนคิมยูรี

“งานสำคัญแบบนี้จะไม่มีหัวหน้าห้องได้ยังไง”

“ใช่! ยังไงยูรีก็ต้องไปอยู่แล้ว!”

“ไปซื้อปิงเต๋เตรียมตัวเข้าค่ายกันเถอะ! ถึงฉันจะไปไม่ได้ แต่ก็อยากไปซื้อปิงกับเพื่อนๆ เหมือนกันนะ”

พวกเขาเด็ก ๆ ในห้องพากันทักท้อเอาเองเสร็จสรรพ จนคิมยูรีที่ยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มเพื่อนไม่มีโอกาสได้พูดแทรก และทำได้เพียงยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน

ฉันจึงหันไปกระซิบ

“ไม่เป็นไรหรอก ไปด้วยกันเถอะน่า”

คิมยูรีจ้องมองใบหน้าที่แฝงด้วยความมั่นใจของฉันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถามออกมาด้วยน้ำเสียงลังเล

“จะไม่ใช่อะไรแน่ใช่ไหม...”

“อือ”

เธอละสายตาจากฉัน เพื่อมองไปทางกลุ่มเพื่อนที่กำลัง
ตื่นเต้นอีกครั้ง แล้วจึงหันมาพยักหน้า

หลังเลิกเรียน

บุคคลไม่คาดฝันก็ส่งข้อความเข้ามาที่ดีไวซ์ของฉัน

[คิมชินรก : สวัสดีครับ ท่านอียชิน]

หลังจากเห็นชื่อผู้ส่ง ฉันก็ได้แต่สงสัยว่าลูกหลานเผ่าเสือ
จอมก่อเรื่อง ติดต่อหาฉันด้วยเหตุผลอะไรกันแน่

เขาถึงทักทายฉันด้วยภาษาคอนอย่างสุภาพนอบน้อม
ซึ่งดูขัดกับวีรกรรมที่เผ่าเสือเล่าให้ฟังเหลือเกิน

[คิมชินรก : ระหว่างคุยกันเมื่อช่วงเช้า เจ้ามังกรรักสนุก
นั่นยิ้มแล้วก็หายตัวไปเลย]

[คิมชินรก : ก่อนจะหายตัวไป เขาพูดว่า 'ข้าจะไปหา
ผู้มีพระคุณของเจ้า']

[คิมชินรอก : มังกรนั้นได้ทำอันตรายกับท่านโจอียชินใหม่
ครับ]

ดูเหมือนยองเจกอนจะอยู่กับคิมชินรอกก่อนมาหาฉัน
และเรียกฉันว่าผู้มีพระคุณของคิมชินรอกทั้งท้ายเสียด้วย

[คิมชินรอก : ถ้ามังกรนั้นทำท่าจะก่อเรื่อง รีบติดต่อหาผม
ได้ทุกเมื่อเลยนะครับ!]

คนอย่างคิมชินรอกจะยับยั้งไม่ให้ยองเจกอนก่อเรื่องได้หรือ

แต่ในเมื่อฉันเองก็ไม่ว่าพวกเขาสนิทกันแค่ไหน
จึงไม่กล้าแม้แต่จะคาดเดาในส่วนนี้

ฉันสลัดความคิดเหล่านั้นทิ้ง และเปิดอ่านข้อความถัดไป
ซึ่งผู้ส่งก็ไม่ใช่มนุษย์เจกเช่นเดียวกับคิมชินรอก

[แบคโฮกุน : วันนี้จะมีผู้ชมมาด้วย]

[แบคโฮกุน : ให้มาได้ใช่ไหม]

ฉันเคยลากฮวังจีโฮไปดูมาแล้ว เลยไม่ถือสาอะไร

และฉันก็แน่ใจด้วยว่า แบนโสกุนไม่มีทางพา
คนประหลาดๆ มาอยู่แล้ว

หากดูจากมิตรสหายของเขา ก็คงหนีไม่พ้นฮวังจีโฮ
หรือเสือดวงเป็นแน่

[ฉันทัน : ไม่มีปัญหา]

[แบนโสกุน : ตกลง]

ฉันพยายามนึกถึงความเป็นไปได้อื่นอยู่พักใหญ่
แต่ก็ไม่มีข้อใดผุดขึ้นมาในหัวเลย

ช่างเถอะ ไม่ว่าจะยังไง เดี่ยวก็ได้เจอกันตอนไปถึง
หอฝึกสี่เงินอยู่ดี

หลังจากเดินผ่านทะเลสาบสี่ครามที่มีบาเรียปิดเป่า
กีดขวางมาได้ไม่นาน ในที่สุดฉันก็มาถึงหอฝึกสี่เงินตามที่นัด
ไว้

“แล้วใครคือผู้ชมคนที่ว่าล่ะ”

ฉันถามแบคโฮกุนที่เดินออกมาจับตามลำพัง

จนกระทั่งตามเข้าไปในหอฝึก ฉันก็ยังไม่พบใครอยู่ดี

หรือจะเปลี่ยนใจไม่มาแล้ว

ในขณะที่กำลังคิดแบบนั้น

บ๊อ!

...อลมู!

เสียงเห่าน่ารักๆ ของอลมูดังมาจากอีกฝั่งของหอฝึก

“อลมู...! มาหาฉันซะใหม่”

ฉันย่อตัวลงแล้วเหยียดแขนไปรอรับ

อลมูเร่งฝีเท้าวิ่งตรงดิ่งมาหาฉันด้วยอย่างก้าวเล็กๆ และกระโดดอย่างร่าเริงขึ้นมาบนอ้อมแขนฉัน

สุดท้ายอดความน่ารักน่าเอ็นดูที่อีกฝ่ายแสดงออกมารวมถึงขนปุยๆ อันอบอุ่นในอ้อมแขน ทำเอาฉันมีความสุขเกินจะบรรยาย

วันนี้เสน่ห์ของอลมูก็ยังเหลือล้นเหมือนเดิม

เหมือนเดิม?

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ฉันก็เริ่มพบความไม่ชอบมาพากล
บางอย่าง

ดูเหมือนอลมูจะหยุดโตมาสักพักแล้วนะ

ตอนที่เจอกันครั้งแรก อลมูมีขนาดประมาณก้อนสำลี
หรือราวๆ สองกำปั้นผู้ใหญ่ และหลังจากได้ฟื้นฟูพลังงาน
ขนาดตัวของมันก็ใหญ่ขึ้นจนพอที่จะนอนบนตักฉันได้พอดี

แต่จากตอนนั้นถึงตอนนี้ เวลาที่ล่วงไปหลายเดือนแล้ว
ทว่าอลมูกลับไม่โตขึ้นเลย

ได้ยีนว่าปราณศักดิ์สิทธิ์ค่อยๆ กลับมาแล้วนี่...ทำไมกัน

ขณะลูบหัวอลมูที่กำลังกระดิกหางพลางเล่นชนอย่าง
มีความสุข ฉันจึงเอ่ยปากถามแบคโฮกุน

“นายปล่อยให้อลมูอยู่อย่างอืดๆ อยากๆ หรือไง ทำไม
มันถึงไม่โตขึ้นเลยล่ะ”

“...?”

หญิง...

แบคโฮกุนกับอลมูเอียงคอมองฉันพร้อมกัน ฉันจึงฉุกใจ
คิดได้พลางนึกทบทวนดูอีกครั้ง และตระหนักได้ว่า อลมูไม่ได้
ผอมกะหร่องขนาดนั้นสักหน่อย และคนอย่างแบคโฮกุน
ก็ไม่มีทางละเลยสัตว์ศักดิ์สิทธิ์แน่นอน

ฉันรู้สึกแย่มากหลังจากรู้ซึ่งถึงความผิดพลาดของตัวเอง

“ไม่สิ ฉันผิดเอง ขอโทษนะ! อลมูทั้งน่ารักและเพอร์เฟกต์
ตลอดเวลาอยู่แล้ว!”

บ๊อ!

เจ้าสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ช่างแสนรู้และใจดีจริงๆ ที่รีบให้อภัย
ความโง่เขลาชั่วขณะของฉัน

“ใจอียชิน สีหน้าของเจ้าตอนนี้...”

แบคโฮกุนที่มองมาสั๊กพัก เอ่ยบางสิ่งออกมา

ที่แรกฉันนึกว่า เขาจะพูดทำนอง ‘เจ้าตุจลัดน้อยลงนะ’
หรือไม่ก็ ‘ทำไมหน้าตาชื้อบื้อจัง’

“ดูมีความสุขมากทีเดียว”

คำพูดของเขานั้น ช่างเหนือความคาดหมาย

แต่ที่เขาพูดมาก็ถูก การได้เจออลมูทำให้ฉันมีความสุข
ขึ้นมากจริงๆ

แบคโฮกุนพูดต่อ เมื่อฉันหันหลังกลับไป

“อีกสิบนาที่จะเริ่มการประลอง”

หลังจากครบสิบนาที่ตามคำประกาศ

เคี้ยง! เคี้ยง!

กรร...

อลมูมองดูฉันที่เริ่มปะทะกับ ‘เขี้ยวขาวสะบัดเมฆา
เจือหน้าอัสนี’ ของแบคโฮกุน รวมถึงสองบริวารพยัคฆ์เงาที่เขา
อัญเชิญมาอย่างดุเดือด ยิ่งเข้มนาฬิกาเคลื่อนผ่านไป การปะทะ

ก็หนักหน่วงขึ้นเรื่อย ๆ จนฉันไม่อาจจะสายตาไปจากเขี้ยวขาว
อันคมกริบ และเขี้ยวยาว ๆ ของพยัคฆ์เงาได้

ถ้าไม่ได้ใช้เนตรส่องตรึงไว้ ฉันคงถูกเล่นงานได้ง่ายมาก
แต่การเปิดสกลต่อนื่องนานเกินไปก็เป็นภาวะกับร่างกาย
เหมือนกัน ถ้าอย่างนั้นคงต้องเริ่มคาดการณ์ทิศทางพยัคฆ์เงา
ล่วงหน้า แล้วค่อยกะจังหวะใช้เนตรส่องเอา

ยิ่งเวลาผ่านไป ฉันก็ได้เรียนรู้วิธีที่จะประคับประคอง
สถานการณ์ในกรณีที่ถูกคุม

มันไม่ใช่แค่การประคับประคองสถานการณ์เท่านั้น

ฉันเริ่มที่จะเดาพฤติกรรมล่วงหน้า โดยอาศัยการสังเกต
แววตาของแบคโฮกุนกับพยัคฆ์เงา รวมถึงกระแสคลื่น
พลังพิเศษได้บ้างแล้วเช่นกัน

ถ้ารู้ล่วงหน้าว่าศัตรูจะเคลื่อนไหวแบบไหน การตอบโต้
ก็จะยิ่งง่าย

ทุกครั้งหลังจากประลองกับแบคโฮกุนเสร็จ ฉันจะจำลอง
การต่อสู้ในหัวซ้ำอีกหลายรอบ

และเมื่อสถานการณ์ที่เคยจินตนาการถึง กำลังเกิดขึ้น
จริงตรงหน้า

ตอนนี้แหละ!

ขณะที่พยัคฆ์เงาทั้งสองหมอบลงเพื่อหลบหลุกหลงจาก
การฟันของแบคโฮกุน

[เปิดใช้สกิล ‘เนตรส่อง’]

พยัคฆ์เงาสองตัวถูกตรึงเอาไว้พร้อมกัน ทั้งที่ดาบของ
แบคโฮกุนยังฟันมาไม่ถึง

ฉันจึงใช้จังหวะนี้ เหวี่ยงคราดช่างเป่าซินจินด้วย
พละกำลังทั้งหมดพร้อมกับเปิดใช้งาน ‘ซีคราด’ ทันที

ตูม!

เมื่อคลื่นพลังพิเศษปะทุจากปลายคราด

แบบโศกุนที่เอาแต่ใช้มือข้างเดียวเหวี่ยงดาบใหญ่
ด้วยท่าทางสบายๆ มาตลอด ก็รีบเปลี่ยนมาใช้สองมือกำดาบ
แน่นทันที

ทำให้ใช้สองมือจับดาบได้แล้ว...!

แต่ความยินดีปรีดานั้นกลับมีอายุขัยสั้นเหลือเกิน

เพราะแรงปะทะเมื่อครู เริ่มแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่างกายของ
ฉัน โดยมีจุดเริ่มต้นมาจากสองมือที่ถือคราดเอาไว้

เปรี้ยง!

คลื่นกระแทกที่เกิดขึ้นจากการปะทะกันของคราด
ช่างเป่าซินจินกับเขี้ยวขวากำลังสั่นคลอนหอฝึกสี่เงินทั้งหลัง

แม้แต่ใบหน้าของฉันก็บิดเบี้ยวไม่มีชั้นดี เมื่อต้องเผชิญ
กับการถาโถมเข้ามาของน้ำหนักดาบ

ที่ผ่านมามีมือให้ตลอดเลยสินะ

ขณะที่ฉันเกร็งสองมือที่กำลังสั่นเป็นเจ้าเข้า

บีบ!

เสียงจากระบบที่เคยได้ยินในวันแรกของการมาเยือน
โลกฝั่งนี้ ก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

[ค่าความชำนาญอาวุธเพิ่มถึง 100%]

บทที่ 165 เงื่อนงำอกเงย (6)

[ระดับความหายากของอาวุธเพิ่มจาก UR เป็น UR+]

ข้อความใหม่จากระบบปรากฏขึ้นพร้อมกับเอฟเฟกต์ การเปลี่ยนแปลงระดับความหายากพุ่งออกมาจากราด ซ่างเป่าซินจิน

วาบ!

เมื่อคราดซ่างเป่าซินจินเริ่มเปล่งประกาย แสงสีขาวสว่าง เจิดจ้าจากราดก็ดับบังวิสัยทัศน์ของฉันทั้งหมด

ตอนที่เสือขาวซึ่งถือเขี้ยวขาวไว้สองมือเพื่อป้องกัน ี่คราดกำลังเลือนหายเข้าไปในแสงนั้น ภาพรอบข้าง ก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ที่นี่ที่ไหนกัน...?

ณ พื้นที่แห่งนี้ที่เหมือนกับเวลาหยุดนิ่ง เป็นยามค่าคืน

จริงอยู่ที่ว่าเพดานของหอฝึกสีเงินที่ฉันยืนอยู่จนถึงเมื่อครู่ก็มีบรรยากาศคล้ายคลึงกับตอนกลางคืนเช่นกัน และที่เป็นแบบนี้ ก็เพื่อเน้นให้กลุ่มเจ็ดดาวประจิมดูโดดเด่นขึ้น แต่ที่นั่นก็ยังมีแสงไฟจากโรงฝึกคอยเตือนให้รู้ว่า ดวงดาวเป็นเพียงแค่ของตกแต่ง

แต่ที่ที่ฉันยืนอยู่นี้แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิง

นั่นมัน...

ภายใต้ท้องฟ้ายามราตรีที่เต็มไปด้วยดวงดาวระยิบระยับ มีกระดานหมากรุกยักษ์ที่ทั้งชำรุดและแตกร้างอยู่หลายจุด

บนกระดานหมากรุกนั้นเต็มไปด้วยตัวหมากรุกสีดำ และสีขาวที่ถูกจัดวางไว้ ราวกับอยู่ในช่วงต้นเกมที่เพิ่งเดินไปไม่กี่ตา

แม้กระดานหมากรุกในตอนนี้จะไม่แปลกนัก แต่สภาพของหมากแต่ละตัวกลับดูผิดปกติ

ฝั่งที่ฉันยืนอยู่ตอนนี้ มีแค่หมากดำเท่านั้นที่อยู่ในสภาพ ย่ำแย่...

หมากขวานั้นดูใหม่เอี่ยมและเปล่งประกาย ส่วนหมากดำ
มีสภาพชำรุดทรุดโทรมและพังยับเยิน

จนอดสงสัยไม่ได้เลยว่าถ้าขยับพวกมันเดินแม้แต่นิดเดียว มันจะไม่พังถล่มลงมาจริงๆ ใช่ไหม

‘รับมือกับคราดเก่าซึ่งได้ย่ำกรวดแล้วสินะ’

ทันใดนั้น เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาจากคราดช่างเป่าซินจิน
ที่ฉันกำลังถืออยู่

เสียงนั้นคือเสียงเดียวกับที่ฉันได้ยินบนเรือคีมโพลีธา
ไม่มีผิดเพี้ยน

‘ยังคิดที่จะอัดเจ้าหมูน้อยอีกงั้นหรือ’

แน่นอนว่าฉันไม่เคยเปลี่ยนใจ

ในเมื่อตือหงอเหงกลับมาแล้ว และจอมบงการก็ยังคง
อยู่ จึงมีอะไรที่ต้องทำอีกมากมาย

“แน่นอน”

‘เจ้ารู้หรือไม่ ว่าบุคคลที่คอยให้ท้ายต่อหงอเห่ง มีใช้ตัวตนที่มีมนุษย์จะต่อต้านไหม? หากคิดจะเป็นศัตรูกับต่อหงอเห่ง ก็เท่ากับเป็นศัตรูของผู้นั้นด้วย’

เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้ว

เพราะอีกฝ่ายแข็งแกร่งเสียจนเหล่าตัวละครสุดเก่งของฉันก็ยังยากที่จะรับมือ

แต่คำตอบนั้นก็ยังคงหนักแน่นไม่เปลี่ยนแปลง

“อืม”

เมื่อฉันตอบโดยไม่ลังเล คราดซ่างเป่าชินจินในมือก็ระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกับแผ่คลื่นพลังพิเศษออกมาทันที

‘ฮ่าๆๆ! ซ่างเป็นเป็นความตั้งใจที่ดีจริงๆ! หากมีทัศนคติเช่นนี้ ทั้งข้าและท่านเล่าจื่อก็จะยอมรับว่าเจ้าคือนายใหม่ของคราดเก้าซี่!’

คลื่นพลังพิเศษแผ่กระจายโอบล้อมคราดซ่างเป่าชินจินไว้ ก่อนที่ด้ามคราดจะเปลี่ยนจากสีน้ำตาลดินเป็นสีดำสนิท และซี่คราดจากสีเหล็กก็กลายเป็นสีดำมพิพ

ด้ามและซี่คราดที่ถูกย้อมเป็นสีดำดูแข็งแกร่งและ
แหลมคมยิ่งกว่าเดิม

‘ขำตั้งตารอวันที่เจ้านายคนใหม่ของข้าจะได้ใช้ ‘ซี่ที่เก่า’
อยู่นะ’

ซี่ที่เก่าคือซี่ที่ทรงพลังที่สุด

เขากำลังหมายถึงซี่ที่แม้แต่ตือหงอเหงงก็ไม่มีโอกาสได้
ใช้หรือเปล่านะ

จากคำพูดเมื่อครู่ ทำให้ฉันรู้สึกว่สักรวันหนึ่งจะต้องได้ใช้
มันอย่างแน่นอน

ว่าแต่ กระดานหมากรุกงั้นเหรอ...หืม...

“หมายถึงโลกใบนี้เหรอ แล้วสถานที่แห่งนี้คืออะไรกันแน่”

‘ที่นี่คือพื้นที่ที่สะท้อนจิตใจของเจ้าออกมาในเชิงภาพ’

‘ที่นี่คือโลกแห่งจิตใจของฉันทันนี้เหรอ

พอเห็นกระดานหมากรุกและตัวหมากที่พังทลายอยู่
เต็มไปหมด ฉันก็อยากจะเถียงว่า ‘ไม่มีทาง!’ แต่เมื่อมองดูหมาก
ดำที่มีสภาพชำรุดทรุดโทรม ฉันก็เถียงไม่ออก

“แล้วโลกแห่งจิตใจของตือหงอเห่งล่ะ เป็นแบบไหน”

‘เจ้าก็เห็นมาแล้วนี่’

หมายถึงตอนที่ถูกตือหงอเห่งใช้คราดช่างเป่าซินจิน
เสียบท้องนะเธอ

“แต่ฉันไม่เห็นอะไรเลยนะ”

ในพื้นที่ที่เหมือนเวลาหยุดนิ่งนั้น มีเพียงฉันกับคราด
ช่างเป่าซินจินเท่านั้น

‘เห็นอย่างชัดเจนแล้วนี่’

เห็นอย่างชัดเจนนั้นเธอ

ฉันอยากถามต่อเพราะยังคาใจ แต่แล้วความคิดหนึ่ง
ก็ผุดวาบขึ้นมาในหัว

“อย่าบอกนะว่า พื้นที่ว่างเปล่านั่นคือโลกที่สะท้อนจิตใจ
ของตือหงอเหง?”

‘ไม่มีสิ่งใดอยู่ในโลกแห่งจิตใจของตือไปยก่าย ตัวแทน
แห่งความละโมบและค้นหาเลยเธอ

‘โชคยังดี นายใหม่ยังพอหลงเหลืออะไรอยู่บ้าง โลกแห่ง
จิตใจของเจ้ามีมิติก็จริง แต่ก็ยังเต็มไปด้วยดวงดาว’

สิ้นเสียงคราดช่างเป่าซินจิน วิสัยทัศน์ของฉันทันก็ถูกกลืน
ไปด้วยแสงขาวอีกครั้ง

วาบ!

เมื่อแสงจําหายไป ฉันทันก็เห็นแบคโฮกุน

ท่ามกลางเศษคลื่นพลังพิเศษที่ฟุ้งฟ่านจากการปะทะ
ระหว่างเขี้ยวขวากับคราดช่างเป่าซินจิน เสียงข้อความระบบ
ก็ดังขึ้น

[เลเวลของสกิล ‘สารพันศัสตรา’ เพิ่มจาก 4 เป็น 5]

เลเวลของสกิล ‘สารพันศาสตร์’ ก็เพิ่มขึ้นเช่นกัน

นี่คงเป็นผลลัพธ์จากการสะสมค่าความชำนาญจนทำให้ไอเท็มระดับ UR พัฒนาเป็น UR+ และยังได้ยินเสียงของอาวุธนั้นอย่างชัดเจน

“ดูเหมือนจะได้สิ่งที่ต้องการแล้วสินะ”

แบคโฮกุนที่เฝ้ามองฉันอยู่เอ่ยขึ้นพร้อมกับเก็บพัคฆ์เงาสองตัวที่ถูกเนตรส่องของฉันตรึงไว้ ตามด้วยเขี้ยวขาวที่อยู่
ในมือ

เขาจึงไปยังคราดช่างเป่าซินจินที่เปลี่ยนเป็นสีดำกลับ

“ได้ยินเสียงนั้นชัดเจนไหม”

“อ้อ ขอบใจนะ”

รอยยิ้มอบอุ่นผุดขึ้นบนใบหน้าของแบคโฮกุนเมื่อได้ยินคำขอบคุณ

บ๊อก! บ๊อกๆ!

ดูเหมือนอลมูจะคิดว่าการต่อสู้จบลงแล้ว จึงรีบวิ่งตรงเข้ามาหา

“วันนี้พอแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน”

“อืม”

ฉันตอบรับขณที่อุมอลมูขึ้นมา แล้วจึงสัมผัสได้ถึง ความผิดปกติเล็กๆ ในคำพูดแบคโฮกุน

‘วันนี้’? หมายความว่ายังต้องมาฝึกอีกเหรอ

แม้จะได้ยินเสียงของคราดช่างเป่าชินจินตามเป้าหมายแล้ว แต่ดูเหมือนแบคโฮกุนยังอยากช่วยฝึกฉันต่อไป

ถ้าตัวละครของฉันที่เป็นตำนานเผ่าเสือจะช่วยฝึกให้ละก็ แน่หนอนว่าฉันยินดีอยู่แล้ว

อ้อ จะว่าไป...

เหมือนจะเคยได้ยินว่าบางทีอลมูกับแบคโฮกุนก็ฝึกด้วยกัน

ฉันลูปหัวอลมูที่กำลังออกด้อนอนอยู่ในอ้อมแขนพลาจาม
ออกไป

“ได้ยินจากฮวงจีโฮว่าแกก็ฝึกเหมือนกันนี่นา แสดงให้ดู
หน่อยได้ไหม”

...หึง

อลมูเบือนหน้าหนีแล้วซุกตัวในอ้อมแขน

เสียงครางอย่างอ่อนแรงและท่าที่แบบนั้นทำให้ฉันรู้สึกว่
ตัวเองคงเปลอพูดผิดไป

“อลมู เหนื่อยเหรอ ขอโทษทีนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะกดตัน
เลย! งั้นมาเล่นกับฉันแทนเถอะ!”

...บ๊อกๆ!

โชคดีที่ฉันรีบขอโทษไปทันที อลมูจึงกลับมาสติสำราเริง
แถมยังกระดิกหางให้ฉันอย่างกระตือร้อร้นด้วย

“มีคนมา รออยู่ที่นี่ก่อนนะ”

แบคโฮกุนที่คอยมองฉันกับบอลมูอยู่ หันหลังเดินออกไป
ด้านนอก

เผ่าเสือแะมาที่หอฝึกสี่เงินหรือ

หรือว่ามีใครหน้าไหนบังอาจมาทำลายบาเรียปิดเป้า?

แล้วความสงสัยสั้นๆ ก็ถูกคลี่คลายลงอย่างรวดเร็ว

“โจอียชิน นายมาทำอะไรที่นี่... อ้อ ไ้การฝึกนั่นสินะ”

คนที่โผล่มาคือฮวังจีโฮที่หัวเราะโฉบังอย่างที่มีสีขาวขุ่น
มาด้วย

นั่นมัน หรือว่า...

[เปิดใช้สกิล ‘เนตรสอง’]

คลื่นพลังพิเศษหลังไหลมาที่ดวงตาพร้อมกับภาพ
ตรงหน้าที่ชัดเจนขึ้น ฉันเห็นสิ่งที่ฮวังจีโฮหัวอยู่ได้อย่างชัดเจน

ตัวตานั้นคือวิญญาณภูเขาที่มีรูปร่างชัดเจนกว่าแต่ก่อน
ซึ่งถูกห้อยคว่าหน้าอยู่ในมือของฮวังจีโฮ

พอเห็นฉัน วิญญาณภูเขาก็ก่เริ่มดิ้นรนร้องขอความ
ช่วยเหลือ

กรรร...

แต่พอได้ยินเสียงเสียงคำรามตำราวกับสัตว์ร้ายที่เพิ่ง
หลุดมาจากนรก วิญญาณภูเขาก็ก่ชะงักงันไปทันที

เสียงนี้มันมาจากที่ไหนกันแน่

ไม่มีทางที่แบคโฮกุนหรืออลมูจะส่งเสียงแบบนี้ออกมาได้
ผู้ต้องสงสัยจึงเหลือแค่ฮวังจีโฮ วิญญาณภูเขา ไม่ก็ความ
ผิดพลาดของโครงสร้างอาคาร หรือฉันหลุดไปเอง

“แล้วนายมาทำอะไรที่นี่”

“ฉันมาขอให้เสื่อขาวช่วยปรับทัศนคติวิญญาณภูเขา”

ฮวังจีโฮตอบด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ พลังสะบัดมือ
เขย่าเจ้าวิญญาณภูเขาย่างแรง จนมันพนมมืออ้อนวอนขอให้
ปล่อย แต่ฮวังจีโฮก็แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“วิญญาณภูเขาทำอะไรผิด”

“มันสอนให้ลูกหลานเสียเงินเล่นอะไรพิเรนทร์ๆ นะสิ”

ฮวังจีโฮเล่าเหตุการณ์ต่อไปว่า ตอนที่เขากลับไป
คฤหาสน์เพื่อพักผ่อน เขารู้สึกได้ว่าลูกหลานเสียเงินทั้งสาม
หายตัวไปจากคฤหาสน์ จึงเริ่มออกตามหาจนกระทั่งพบทั้งสาม
นอนอยู่ใก้กลางสวนวงกตในสภาพจมกอดเลือด

“ตอนนั้นฉันตรวจสัญญาณชีพไม่พบ แต่แล้ว...”

ฮวังจีโฮเล่าว่าทันทีที่เขารีบวิ่งเข้าไปหาลูกหลานเสียเงิน
ทั้งสามด้วยความตกใจ เด็ดๆ ก็ติดตัวลุกขึ้นมาระเบิดเสียง
หัวเราะแล้วพูดว่า

‘ท่านเสียเหลือง! ตกใจใช่ไหมครับ?’

‘พวกข้าเรียนวิธีอำพรางกลิ่นอายเพื่อแกล้งให้ท่าน
ตกใจแหละ!’

‘พวกข้าถ่ายรูปไว้ด้วย ส่งให้พี่อัยชินดูได้ไหมครับ?’

ที่แท้พวกลูกหลานเสียเงินกำลังเล่นเกมแก๊งตายอยู่ โดยใช้สีแดงจากสีย้อมมาทำเป็นเลือดปลอม

แม้จะเจอสภาพนั้น ฮวังจีโฮก็ยังฝืนยิ้มให้กับพวกเขา

‘แม้จะเป็นเพียงชั่วพริบตา แต่พวกเจ้าก็หลอกผู้นำเผ่าเสียได้ น่าชื่นชมจริงๆ แล้วใครเป็นคนคิดไอเดียนี้ขึ้นมาล่ะ’

ฮวังจีโฮคิดว่าจะต้องหาตัวตนเหตุมาอบรมสั่งสอนให้ถูกต้อง แต่ลูกหลานเสียเงินทั้งสามพร้อมใจกันชี้ไปทางวิญญาณภูเขาที่กำลังลอยวนเวียนอยู่ตรงมุมสวนวงกต ด้วยท่าทางที่ดูเหมือนกำลังเฉลิมฉลองให้กับความสำเร็จของเด็กๆ

‘วิญญาณภูเขาเป็นคนบอกครับ มันสอนพวกข้าเล่นสนุกๆ เยอะเลย

‘ใช่ครับ! ได้ยินว่าเรียนวิธีแก๊งคนเหล่านี้มาจากนักเรียนปีสามห้องศูนย์ของโรงเรียนม.ปลายอินกวังด้วยล่ะ’

‘ท่านเสียเหลือเกินกับพี่อียชินก็อยู่ห้องศูนย์ใช่ไหมครับ
ปีหน้าพวกข้าเองก็อยากอยู่ห้องศูนย์เหมือนกัน! พวกข้าจะตั้งใจ
เรียนเพื่อสอบให้ติดห้องศูนย์!’

‘พี่ชายกับพี่สาวนี่ดีจัง... ข้าเองก็อยากเข้าโรงเรียน
ม.ปลายอื่นกว้างห้องศูนย์เหมือนกันนะ’

ฮวังจีโฮฟังแล้วก็ถึงกับยกมือหวดขมับอย่างปวดหัว

“ไฉ่วิญญาณภูเขานิสัยเสียตหนี้ บังอาจปลุกฝังความคิด
พิเรนทร์ๆ ให้ลูกหลานของเรา...”

การที่เด็ก ๆ ซึ่งเหมือนลูกแท้ ๆ ใฝ่ฝันจะเข้าห้องศูนย์
กันหมดแบบนี้

ทำให้เขาในฐานะประธานโรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างและ
รุ่นพี่ห้องศูนย์ปวดหัวอย่างแท้จริง

“นั่นคือเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น จัดการมันให้เด็ดหลาบ
ชะ เสือขาว”

พูดจบ ฮวังจีโฮก็เหวี่ยงวิญญาณภูเขาที่ห้อยหัวอยู่
ไปทางแบคโฮกุน

วิญญาณภูเขาคงใจพยายามหนี แต่สุดท้ายก็ถูก
เนตรส่องของแบคโฮกุนตรึงไว้

“ในเมื่อเจ้าเป็นวิญญาณภูเขาคงใจแห่งภูเขาศิวะ
ในเขตแดนศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นถิ่นของเทพนิยายนักรบเก่าแก่ที่สุด
บนคาบสมุทรเกาหลี เจ้าก็ควรศึกษาวิชาต่อสู้ติดตัวไว้บ้าง
ตั้งท่าเลย”

ซึ่ง...!

แบคโฮกุนชักเขี้ยวขาวออกมาด้วยใบหน้าเรียบเฉย
ก่อนจะเล็งไปที่วิญญาณภูเขาคงใจ แล้วการรุมล้อมฝ่ายเดียวก็เริ่มต้น
ขึ้น

“ฮ่า ๆ! วันนี้เสือขาวดูกระตือรือร้นดีนะ คิดถูกจริง ๆ
ที่พามา”

อวังจีโฮระเปิดเสียงหัวเราะสะใจออกมาอย่างมีความสุข
ขณะยื่นมือ ส่วนฉันก็นั่งรับการอดอันจากอลมูอย่างเพลินใจ
ไปพลาง ๆ

ถึงวิญญาณภูเขาส่งสายตาอ่อนหวานมาทางฉัน
แต่พอลมแลบลิ้นเล็ก ๆ มาเลียฝ่ามือ ฉันก็เลิกสนใจวิญญาณ
ภูเขาทันที

**แม้การสอบปลายภาคจะจบลงไปแล้วเมื่อสัปดาห์ก่อน
แต่ผลกระทบของมันยังคงอยู่**

โดยเฉพาะโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์ซึ่งเป็นแนวหน้า
ของการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีต่างมิติยุคใหม่ที่มีการ
เปลี่ยนแปลงแทบทุกวัน ทำให้มักมีการยื่นอุทธรณ์คำตอบ
ของข้อสอบอยู่เสมอ

ดังนั้นโรงเรียนม.ปลายอินทวงษ์จึงกำหนดมาตรฐาน
การตรวจข้อสอบล่วงหน้า แล้วประกาศผลคะแนนครั้งแรกก่อน
จะให้เวลาหนึ่งสัปดาห์สำหรับการอุทธรณ์และแก้ไขคะแนน

คราวนี้เหมือนจะมีเสียงบ่นเยาะเป็นพิเศษจากฝั่ง
นักเรียนชั้นปีสอง

ประเด็นที่ถูกหยิบยกขึ้นมาคือคำถามอรรถนัยเกี่ยวกับความเป็นไปได้ในการใช้ประโยชน์จากกล่องสุ่มไอเท็มที่ปรากฏในรอยแยก

นักเรียนบางคนถูกหักคะแนนเพราะเขียนคำตอบว่ากล่องสุ่มไอเท็มระดับ R หรือต่ำกว่านั้นควรเลือกที่จะโยนทิ้งมากกว่าเก็บไว้ พวกเขาจึงยื่นอุทธรณ์และเกิดการถกเถียงกันอย่างดุเดือด

ผลสุดท้าย ผู้ชนะคือฝ่ายนักเรียน และนักเรียนที่เป็นแกนนำในการยื่นอุทธรณ์ก็คือยอมจนยอล ศิษย์ของตนเอง

ยอมจนยอลไม่เพียงแต่อุทธรณ์คำถามนั้น แต่ยังทักท้วงคำถามอื่นๆ จนบางข้อที่ถูกนับเป็นผิดได้รับการยอมรับเป็นคำตอบถูกต้อง หรือแม้แต่ในข้อที่ถูกต้องอยู่แล้วก็ยังได้คะแนนพิเศษเพิ่ม

ที่ยอมจนยอลไม่พูดเรื่องคะแนน คงเพราะแบบนี้เองสินะ

เขาไม่ได้ยอมแพ้เรื่องอันดับหนึ่ง แต่เลือกใช้การอุทธรณ์พลิกสถานการณ์ในช่วงท้าย

ถึงตอนนี้จะยังไม่รู้ว่าหลังจากการแก้ไขผลลัพธ์แล้ว ลำดับจะเป็นยังไง แต่ดูเหมือนว่าจะมีแนวโน้มที่ดี

หลังการสอบปลายภาคยังมีอีกเรื่องที่ถูกพูดถึง

ในที่สุดก็คิดว่าโอกาสไว้ได้แล้วสินะ

เหยื่อผู้บริสุทธิ์ที่เคยพัวพันกับเหตุการณ์ทุจริตในการ รับเข้าเรียน

นักเรียนคนนั้นที่ได้เข้าเรียนผ่านโควตาพิเศษ ซึ่งความจริงแล้วมีไว้สำหรับยึดเด็กเส้น

เราสามารถสอบปลายภาคจนได้คะแนนอยู่ครึ่งบน ของนักเรียนทั้งหมดด้วยความสามารถตนเอง และได้รับอนุญาต ให้ได้เรียนต่อไป

แม้ยังมีเสียงเรียกร้องให้ไล่เขาออก แต่สุดท้ายเด็กคนนั้น ก็เลือกจะอยู่ที่โรงเรียนม.ปลายอื่นกว้างต่อ และสอบผ่านตาม เกณฑ์ ทำให้สถานะนักเรียนถูกยืนยันอย่างเป็นทางการ

ฉันกำลังอ่านข่าวดีชวนอบอุ่นใจพวกนี้บนบอร์ดทั่วไป ระหว่างทางไปโรงเรียนอย่างอารมณ์ดี

“นี่ รองหัวหน้า”

ซงแตซอกปรากฏตัวด้วยใบหน้าที่เกลี้ยงเกลากว่าเดิม
จนนักเรียนหลายคนถึงกับเหลือบมองเขาอย่างสนใจ เดินตรง
เข้ามาแจ้งข่าวใหม่กับฉัน

“เอกสารฝึกงานผ่านแล้วนะ”

ฉันนี่มีข่าวดีเพิ่มมาอีกเรื่อง

การที่ซงแตซอกสอบผ่านในรอบเอกสารนับว่าเป็น
เรื่องน่ายินดี แตมเขายังเลือกมาบอกข่าวดีกับฉันโดยตรงอีก

“ยินดีด้วย บอกมินก็อรินหรือยัง”

“...ยังเลย ถ้าฉันตกสัมภาษณ์ขึ้นมา เธอคงร้องไห้แน่
เลยยังไม่ได้บอกนะ”

ความโล่งใจที่ซงแตซอกมีต่อมินก็อรินนั้นช่างพิเศษจริงๆ

“ฉันแค่อยากบอกไว้”

พูดจบ ซงแตซอกก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ แล้วเดินไปทาง
ห้องเรียน

แม้เราจะเดินไปด้วยกันโดยไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมา
แต่บรรยากาศก็ไม่ได้อึดอัดหรือกระอักกระอ่วนเหมือนแต่ก่อน
อีกแล้ว

ชายหนุ่มวัยยี่สิบต้น ๆ และเด็กที่สูงแค่อวของเขาด่างสลับ
กระเป๋าดูเหมือนที่เตรียมมากันคนละใบ

ด้านในกระเป๋าคือเด็กคนนั้นยื่นให้มีถุงบรรจุของเหลว
สีประหลาด ส่วนด้านในกระเป๋าคือชายหนุ่มยื่นให้เต็มไปด้วย
ธนบัตรห้าหมื่นวอน

“นับเงินเรียบร้อยแล้ว! ขอบใจที่ใช้บริการนะ เสือเหลือง!”

เด็กคนนั้นพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงสดใสขณะมองเงินสด
ที่อัดแน่นในกระเป๋า

ส่วนเสือเหลืองก็กำลังมองเด็กคนนั้นที่กำลังลูบคลำ
กองธนบัตรด้วยแววตาเป็นประกาย ก่อนเอ่ยถาม

“ข้ามีบางสิ่งอยากจะรบกวน”

“อืม! ว่ามาเลย ขอแค่มีเงิน ไม่ว่าจะอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

เสือเหลืองเคยทำการทดสอบเผ่ากวางซ่าแล้วซ่าเล่าว่าพวกเขาสามารถไวใจได้หรือไม่

แม้ลึกๆ เสือเหลืองจะเชื่อใจเผ่ากวางมาก เพราะทำมาค้าขายกันมาหลายพันปีแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นก็จำเป็นต้องมีหลักประกัน หลังจากลองรบกวนไปหลายเรื่องในระยะหลังในที่สุดเสือเหลืองก็ตัดสินใจจะลองเชื่อใจเผ่ากวางดู

“เจ้ารู้เรื่องพิษที่กัดกร่อนร่างกายผู้มีพลังพิเศษบ้างไหม”

เสือเหลืองถามพลางเฝ้าสังเกตอาการปฏิกิริยาของผู้นำเผ่ากวางไปด้วย

ผู้นำเผ่ากวางที่อยู่ในร่างเด็กกะพริบตาถี่ๆ พร้อมกับย่ำเท้าอยู่กับที่

“มีพิษแบบนี้ด้วยเหรอ เจ้าไม่ได้คิดขึ้นมาเองใช่ไหมหรือเป็นพิษในจินตนาการ? ข้าไม่เห็นรู้จักเลย”

“พอดีข้าเพิ่งซื้อสวนสนุก แล้วบังเอิญเจอพิษชนิดนี้ ในทะเลสาบใกล้ๆ กันนะ เรียกมันว่า ‘พิษวิเศษ’ ไปก่อนแล้วกัน”

ตอนนี้เทคโนโลยีที่มีในปัจจุบันของทางสมาคมฯ และเผ่าเสือ ยังไม่สามารถสร้างยาที่นำมาใช้แก้พิษวิเศษที่มีอยู่เต็มรอยแยกแซ่แข็งดังกล่าวได้

วิธีแก้มีแค่ให้ใจอียชินถอดพิษออกเอง หรือใช้ไอเท็มหายากระดับสูงมาก ๆ แต่ทั้งสองทางก็ไม่ใช่วิธีแก้ไขที่แท้จริง ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องสร้างยาถอนพิษขึ้นมาให้ได้

หลังจากที่ได้ข้อสรุปเช่นนั้น เสือเหลืองก็ตัดสินใจติดต่อเผ่ากวาง

แม้จะใช้เวลาค่อนข้างนานเพื่อยืนยันว่าเผ่ากวางไม่ใช่คนทรยศ

“ลองดูนี่สิ”

ทันทีที่พิษก้อนหนึ่งซึ่งถูกหุ้มด้วยพลังพิเศษสีทองลอยออกมาจากฝ่ามือของฮวังจีโฮ

สีหน้าของผู้นำเผ่ากว้างที่ได้เห็นพิชวิเศษนั้นเต็มสองตากก็เปลี่ยนเป็นตื่นเต้นทันทีจนเขากว้างโผล่ออกมาครึ่งหนึ่ง

เมื่อเห็นท่าทางนั้น เสือเหลืองก็มั่นใจมากขึ้นว่าอีกฝ่ายไม่ใช่คนทรยศแน่ๆ

“ข้าอยากศึกษา! ข้าจะทำให้ข้าทำเถอะนะ!”

เสือเหลืองยื่นมองเผ่ากว้างที่เดินเข้ามาจ้องพิชวิเศษใกล้ๆ ด้วยรอยยิ้ม

“เมื่อไม่นานมานี้ ทางการเพิงประกาศปิดตายทางเข้าออกสวนสนุกรอบทะเลสาบชอกชน เนื่องจากแถวนั้นยังมีพิชวิเศษรั่วไหลอยู่ ถ้าเจ้าพร้อมจะศึกษาเมื่อไหร่ก็ติดต่อมาได้ทุกเมื่อ”

บทที่ 166 เงื่อนงำอกเงย (7)

ระหว่างที่พวกเรากำลังรอให้ถึงเวลาโฮมรูมในห้องเรียน

“สวัสดี”

จู่ๆ อาจารย์กิตติมศักดิ์อย่างควอนเจอินก็เดินเข้ามา และกล่าวคำทักทาย

เด็กๆ ในห้องต่างตกใจแล้วรีบลุกขึ้นทักทายอย่าง ลนลาน ควอนเจอินจึงส่งยิ้มบางๆ ให้ก่อนจะตอบรับคำทักทาย ที่ละคน

“เอ่อ รุ่นพี่ ไม่สิ ครูคะ มีเรื่องอะไรหรือเปล่า ครูฮัมกึนฮยของยังไม่มาเลย...”

“ฉันมีของจะให้นะ”

เมื่อได้ยินคำตอบของควอนเจอิน นักเรียนบางคนก็เริ่ม หวั่นวิตก

แต่หากคำนี้จากวีรกรรมการมอบของขวัญสุดอลังการ
ในอดีตของเธอแล้ว การที่เด็ก ๆ มีปฏิกริยาแบบนั้น ก็ไม่ใช่
เรื่องแปลกแต่อย่างใด

“บังเอิญมีเหลืออยู่ เลยเอามาให้ล่ะ”

ควอนเจอินหยิบกล่องที่ถูกห่ออย่างประณีตจำนวน
เก้ากล่องออกมาจากถุงช้อปปิ้งในมือ

ไม่ว่าจะดูยังไงก็ไม่ใช่ของที่บังเอิญมีเหลืออยู่ แต่เป็น
ของขวัญที่ตั้งใจเตรียมมาแจกชัด ๆ

“ของข้างในเหมือนกันหมด เลือกเอาตามใจชอบได้เลย”

“ชะ ขอถามได้ไหมคะว่าเป็นของขวัญแบบไหน”

“ที่คาดผมที่ฉันใส่ถ่ายปกอัลบั้มล่าสุดนะ”

หมายถึง ‘ที่คาดผมควอนเจอิน’ อันนั้นนะเหรอ

พอเล่าให้ฟังว่าควอนเรนาและเพื่อน ๆ หาซื้อที่คาดผม
ไม่ได้ เธอเลยเอามาแจกให้เป็นของขวัญ

“...เอ่อ พวกเรารับไว้ได้จริง ๆ เหรอคะ”